

HOTEL INDIRA, ressenya per Pere Bestard

Entrar dins un llibre és com entrar dins la casa d'algú, entrar dins una casa és una experiència que pot semblar a primera vista inocua o futil però no ho és de cap manera. Hi moltes coses que reflexen el ser i el tarannà de l'habitant i no parl de Feng-shui barato. En aquesta ocasió parlem d'entrar dins un hotel, l'Hotel Indira, la darrera novel·la de l'autor pobler **Melcior Comes**.

En un primer moment vaig sentir-me una mica incòmode dins aquest hotel que era la seva novel·la, me va costar una mica adaptar-me, com qui s'adapta a una nova llum, exercitant les ninetes, així com passaven les pàgines tot d'una vaig sentir-me atret per entrar en cada una de les seves cambres. I dins cada cambra les seves històries, vasos comunicants, unes històries senzilles però d'emocionalitat complexa. Ahir a les 2:48 de la matinada m'enpassava la darrera pàgina, i és de les d'aquelles vegades que m'adorm amb aquesta sensació de tristesa, no se si m'ho havia produït el final mateix del llibre o per si el llibre havia arribat al seu final.

Vaig tenir l'oportunitat d'assistir a la presentació del llibre que es va dur a terme a Palma a la Llibreria Embat amb la presentació de Biel Mesquida. Sa veritat és que me va fer una mica de ràbia assistir-hi, va ser com un "spoiler", i agafant les pròpies paraules que ell mateix havia manllevat a Blai Bonet: "Què s'ha de fer a la presentació d'un llibre? doncs llegir el llibre sencer...". Però això no pot ser, tal volta no m'expliqui bé, aquell home estava allà elogiant les paraules de l'escriptor, (i el tenia devora!) la bona trama de la seva novel·la, ja madura, amb uns ciments ben parits, com els personatges tenien tots un carisma especial, de com eren de riques les descripcions. Llegir el llibre sencer és el que un ha de fer si un vol conèixer el llibre, cony, i a presentacions canapés i xampany. És com si anassis a la presentació d'un disc i enlloc d'escoltar el concert, hi hagués un mestre de cerimònia, que durant més de tres quarts d'hora, te parla del disc i de lo perfecte i ben arranjat, de lo bé que sona, etc. No obstant, tot el que va dir el presentador era ben redcert, tot ho vaig poder comprovar per mi mateix amb la lectura d'aquesta novel·la feta des del cor però amb molt d'enginy. Hi ha una facilitat i una tècnica per explicar les històries que s'hi conten aclaparadora i no per això deixa de ser emotiva o des del cor.

Voleu què vos parli de l'argument? Trobau que val la pena? Per això podeu anar a qualsevol mitjà de comunicació, a qualche notícia o pillar-vos el llibre, jo no vos vull espatllar res, i sense contar res del contingut i poc del continent com es pot fer una ressenya d'una obra literària? Aquest és un punt guapo.

Dins el llibre hi ha unes parts de meta literatura acollonants (va! vos donaré una mica de peixet, el protagonista és un escriptor amb un bloqueig i una novel·la inacabada, que parteix cap a Mallorca per treballar a l'Hotel Indira, que obrí el seu padri). L'autor dins l'autor que ens parla de la incapacitat d'escriure, d'un moviment cap a l'abisme, d'una febril voluntat cap al no-res. És genial poder parlar-ne d'això, de la incapacitat d'escriure i escriure un llibre sobre això, a la vegada, fet que distancia l'autor real de l'autor personatge dins la novel·la, tanta sort. Veis!! ja vos he tornar a "spoilejar" una part de la història, bé potser vos he dit el què però no el com, i el com és ben important.

S'altre dia escoltava al productor Paco Loco parlar sobre la importància dels arranjaments, i sobre quantes cançons una vegada versionades, per exemple per Kenny G, se n'han anat "al traste" als primers dos compasos, cercau la versió de "Yesterday" a youtube mateix, és mordor.

Clar que sí que és tant important el què dius que com ho dius. Amb com ho dius et pots fer imatges olfactivas, auditives, gustatives precises, perfectes i també veure la llum d'un dematí d'hivern davant la mar amb una brisa plena de saladina que filtra el color de l'aire. No me vull passar de llest, no som jo l'escriptor ni vos citaré ara cap passatge tampoc, perquè vos vull fer ganes de llegir-lo. No és gratuït, no és el perquè d'aquesta ressenya. Tal volta, si m'en toca fer una altra d'un llibre que no estigui tan ben fet, no ho recoman. Ara mateix no hi puc trobar defectes perquè el que he sentit no passa sempre, i és el que hi cerc a l'art, de qualsevol tipus.

Per mi aquest llibre, el què i el com que maneja Melcior Comes, ha estat inspirador, te fan ganes d'anar a París, comprar-te un quadern i escriure a la vorera del Sena. Només frissava d'acabar el llibre per poder escriure la ressenya, sabia que seria d'una sola tirada. És la mateixa sensació que tenc quan vaig a veure un concert i és boníssim, quan arrib a ca meva tenc una toquera que no puc, he d'agafar la guitarra i mirar si puc pescar alguna cosa del perfum volàtil, d'aquesta sensació que te duu a voler crear alguna cosa bella. Una febre. El que més m'agrada d'una obra d'art doncs és que me venguin ganes de crear, de pensar, de projectar i de compartir-la, d'alimentar l'ànima, la teva i la dels altres, però això no sempre s'aconsegueix. Enhorabona doncs als artistes que sí ho aconsegueixen.